

Woensdag 16 oktober 2013.

Er is bereik 's morgens. Ik stuur een berichtje naar Frida. Er komt geen antwoord, ook op de berichten die ik naar Yves verstuurd heb, komt geen reactie.

Vandaag hebben we wat karwijtjes te doen: stopcontacten en schakelaars vervangen, een afloop herstellen in het operatiekwartier, een lampje vervangen in een van de operatielampen, enzovoort... Drie zeer belangrijker boites moeten met een soort isolerend hars gevuld worden zodat er geen water in kan.

's Avonds hebt ik een groot conflict met Pierre. Het gaat er zeer luid aan toe, te midden van de straat. De discussie verloopt zo luid dat zuster Hélène komt zeggen dat we ons beter ergens in een zetel zouden gaan zetten om te discuteren. Alsof dat zou helpen. Pierre wil de kleine generator laten herstellen met, wie weet, lokaal te vinden wisselstukken. Lokaal te vinden wisselstukken voor de Lister? Indien volgens Van Wingen nog iets te verhelpen valt met originele wisselstukken dan moeten zeker geen lokaal te vinden wisselstukken gebruikt worden. Die zouden in 't beste geval slechts een lap op een houten been zijn en uiteindelijk de motor helemaal om zeep helpen.

Donderdag 17 oktober 2013.

Pierre is braaf en doet alsof er gisterenavond niets gebeurd is. Ik gebaar dan ook maar van krommen haas. King heeft nog wat karwijen te doen, ik wil Donga's verslagen fotokopiëren. En de zeef van de maïsmolen proberen te herstellen. Met een stukje golfplaat zou dat moeten lukken, veronderstel ik. 't Is echter verloren moeite. De maïsmolen wordt in het molenhuisje gezet en op de sokkel gefixeerd. Tegen dat die sokkel voldoende verhard is, zal er wel in nieuwe zeef aangekocht zijn in Lodja hoop ik.

De metser van het ziekenhuis repareert hier en daar wat scheuren en putten in de plankieren rond enkele gebouwen.

Na de middag maken we de inventaris op van onze technische dienst en helpen Herman en Paul wat hun apparaten op te bergen.

Merkwaardig?

Na de middag vraag ik aan de verplegers van de operatiezalen of ze de operatielamp al getest hebben. "Nee, nog niet maar in de andere operatielamp is ook een lampje dat niet werkt," zeggen ze. "Waarom hebben jullie dat gisteren niet gemeld toen ik aan die eerste bezig was?" "Je had maar één lampje bij, we dachten dat er maar één lampje voorradig was." Tiens!

Vrijdag 18 oktober 2013.

Vandaag vertrekken we naar Lodja: een voormiddag afscheid nemen.

De metsers is ook vandaag wat putten en scheuren aan 't herstellen of opvullen. Pierre roept in de post-op, ik passeer daar met Lucien, dat die tegen zaterdag volledig moet geschilderd en gekuist zijn én dat alle patiënten van de tijdelijke post-op naar daar moeten gebracht worden. "Les blancs arrivent, on travaille," zeg ik tegen Lucien alluderend op Yves die zondag naar hier komt. Yves is de grote chef. "T'as bien compris, Rik," zegt Lucien. We lachen eens naar mekaar.

Herman, Paul, King, enkele zusters en nog wat co-voyageurs vertrekken rond de middag voor een 180 kilometer lange rit met de overvol geladen auto van Christophe, een lokale 'Honorable'. Albert Lopoma en Pierre zullen hen met het resterende deel van de bagages achterna rijden met de 4 x 4 van het project. Ik zal met Lucien per motor naar Lodja rijden. Albert Ndjate en Trésor zijn onze chauffeurs. We vertrekken iets voor 14 u. voor een ritje dat 3.40 u. duurt. Als wij vertrekken is Albert Lopoma nog aan de 4 x 4 aan het sleutelen. Hij wil dat ik hem, eer we vertrekken, een bektang in bruikleen geef. 'OK, Albert, maar je moet ze wel teruggeven!' "Alleszins, Rik, je mag er zeker van zijn." (Noot dd. Juni 2014: ik heb ze nooit teruggezien.)

Pierre spreekt Albert Ndjate berispnd én vanuit de hoogte toe. Dat hij voorzichtig moet zijn, dat hij niet roekeloos mag rijden, dat een beenbreuk rap opgelopen is, enzovoort... Nogal vernederend tegenover Albert vond ik zijn toon en manier van doen. Maar aan Alberts' blik zag ik dat hij er het zijne van dacht. Later zei Albert

mij dat Pierre iedereen zo benadert, berispt maar dat ze zich nederig houden, hem laten doen maar er wel het hunne van denken.

Na een heerlijke rit laten we onze rugzakken achter in het logementshuis van de zusters Franciscanessen en begeven ons naar het nabijgelegen terrasje van Albert Lokalo om er van een frisse pint te genieten.

Als Herman, Paul, King en C° daar na een 8.30 u. durende rit ook aankomen, zijn wij al goed uitgerust. Dorstig zijn we ook niet meer maar dat belet ons niet om met het pas aangekomen gezelschap nog een glas mee te drinken.

We krijgen elk onze kamer toegewezen. Na een lekker avondmaal trekken we de stad in. Lucien trakteert, het is afscheidsavond. Omdat Albert Lokalo geen koel bier meer heeft, stappen we naar het binnenterras van bar 'La Frégatte'. Die wordt in bijberoep gerund door een jonge plaatselijke advocaat die we ook op het vorige adres al eens gezien hebben. De cafébazen gaan hier blijkbaar bij mekaar op de lappen. Op beide terrassen speelt mooie Congolese muziek. Er heerst een aangename ambiance en Lucien is na één pint al in supervorm.

